

Panium - numer siedem

Daniel 11 odsłonięty: linie prorocze od 1989 roku do Ustawy Niedzielnej

Jeff Pippenger

2025-03-15

Pracujemy nad zebraniem wszystkich linii z jedenastego rozdziału Księgi Daniela w powiązaniu z ukrytą historią wersetu czterdziestego, który przedstawia okres od roku 1989 aż do prawa niedzielnej w Stanach Zjednoczonych. Naszym powołaniem jako badaczy proroctw jest właściwe rozdzielanie słowa prawdy.

Dokładaj wszelkich starań, aby okazać się przed Bogiem wypróbowanym, robotnikiem, który nie ma się czego wstydić, który poprawnie wyklada słowo prawdy. 2 Tymoteusza 2:15.

Jedenasty rozdział Księgi Daniela można podzielić na dziesięć linii proroczych. Wersety od pierwszego do czwartego stanowią jedną linię proroczą. Wersety od piątego do dziewiątego stanowią drugą linię. Werset dziesiąty stanowi trzecią linię. Wersety jedenasty i dwunasty stanowią czwartą linię. Piątą linię stanowią wersety od trzynastego do piętnastego. Szóstą linię stanowią wersety od szesnastego do dwudziestego drugiego. Siódmą linię stanowią wersety dwudziesty trzeci i dwudziesty czwarty. Wersety od dwudziestego czwartego do trzydziestego pierwszego tworzą ósmą linię. Wersety od trzydziestego pierwszego do czterdziestego tworzą dziewiątą linię, a dziesiątą, ostatnią linię stanowią wersety od czterdziestego do czterdziestego piątego. Te dziesięć linii należy ułożyć linia po linii.

Kogo będzie uczył poznania? I komu będzie wykladał naukę? Czy tym, którzy zostali odstawieni od mleka i oderwani od piersi?

Bo nakaz na nakaz, nakaz na nakaz; wiersz po wierszu, wiersz po wierszu; tu trochę i tam trochę:

Albowiem jąkającymi wargami i obcym językiem będzie mówił do tego ludu. Do nich powiedział: To jest odpoczynek, którym możecie dać wytchnienie zmęczonemu; to jest pokrzepienie, lecz oni nie chcieli słuchać.

Ale słowo Pana było dla nich: nakaz za nakazem, nakaz za nakazem; wers za wersem, wers za wersem; tu trochę, a tam trochę; aby poszli i upadli wstecz, i zostali rozbici, i usidleni, i pojmani. Izajasza 28:9-13.

Każda z dziesięciu proroczych linii jest oczywiście powiązana z pozostałymi, ale w każdej z nich można rozpoznać określony temat. Choć każda linia ma temat przewodni, linie posiadają więcej niż jedno świadectwo. Zamierzam zidentyfikować każdy z tematów w tych dziesięciu liniach.

Pierwsza linia

Także ja, w pierwszym roku Dariusza Meda, ja sam stanąłem, aby go utwierdzić i wzmocnić. A teraz oznajmię ci prawdę. Oto jeszcze trzej królowie powstaną w Persji; a czwarty będzie o

wiele bogatszy niż wszyscy oni; i mocą swoich bogactw podburzy wszystkich przeciw królestwu Grecji. I powstanie potężny król, który będzie panował z wielką władzą i czynił według swej woli. A gdy powstanie, jego królestwo zostanie rozbite i będzie rozdzielone ku czterem wiatrom nieba; nie dla jego potomków ani nie według panowania, które sprawował; gdyż jego królestwo zostanie wyrwane i przypadnie innym, poza nimi. Daniela 11:1–4.

Pierwszy rok panowania Dariusza wyznacza koniec siedemdziesięciu lat, a tym samym wskazuje proroczy czas końca. W trzecim wersecie Aleksander Wielki ustanawia swoje światowe królestwo, a w czwartym jego królestwo ma zostać wykorzenione i rozdzielone na cztery wiatry. Uznanie Dariusza jako czasu końca w 1989 roku pozwala nam policzyć królów przedstawionych w drugim wersecie. Gdy Gabriel stwierdza w pierwszym wersecie: „Także w pierwszym roku Dariusza”, nawiązuje do tego, co przekazał Danielowi na początku widzenia, które rozpoczęło się w rozdziale dziesiątym.

W trzecim roku panowania Cyrusa, króla Persji, objawiono Danielowi, zwanemu Belteszassarem, pewną rzecz; a rzecz ta była prawdziwa, lecz wyznaczony czas był długi; i zrozumiał tę rzecz, i pojął widzenie. Daniel 10:1.

Kamień milowy, który przedstawia «czas końca», zawiera dwa symbole. «Czasem końca» w linii prorockiej Mojżesza były narodziny Aarona, po których trzy lata później nastąpiły narodziny Mojżesza. Aaron i Mojżesz są podwójnym symbolem «czasu końca» w ich historii i stanowią typ narodzin Jana Chrzciciela oraz — sześć miesięcy później — Jezusa. «Czas końca» w 1798 roku naznaczył pojmanie papieża rzymskiego, który następnie zmarł w niewoli w 1799 roku. Od «pierwszego roku Dariusza Meda» aż do «trzeciego roku Cyrusa, króla Persji» — Dariusz i Cyrus reprezentują «czas końca» w 1989 roku, ponieważ wszyscy prorocy mówią więcej o dniach ostatecznych niż o dniach, w których żyli.

A to wszystko przydarzyło się im dla przykładu i zostało spisane ku naszej przestrodze, na których przyszły końce świata. 1 List do Koryntian 10:11.

Dariusz i Cyrus reprezentują Ronalda Reagana i George’a Busha seniora w roku 1989. Obaj w tym roku sprawowali urząd prezydenta. Pierwszy werset rozdziału jedenastego umieszcza wizję w trzecim roku Cyrusa, co odpowiadałoby George’owi Bushowi seniorowi, który nastąpił po Reaganie, tak jak Cyrus po Dariuszu. Drugi werset stwierdza, że trzej królowie jeszcze powstaną, a czwarty jest o wiele bogatszy od wszystkich. Ostateczny „czas końca” w rozdziale jedenastym rozpoczyna się w 1989 roku i wskazuje, że po George’u Bushu seniorze trzej królowie jeszcze powstaną, a zatem wskazuje trzech prezydentów, którzy nastąpili po Bushu seniorze. Tymi trzema królami byli Bill Clinton, George Bush junior, Barack Obama, a następnie najbogatszy prezydent, Donald Trump, miał „swoją siłą” i „przez swoje bogactwa pobudzi wszystkich przeciw królestwu Grecji”.

Werset trzeci przedstawia następnie Aleksandra Wielkiego i w ten sposób obrazuje ostatniego przywódcę Organizacji Narodów Zjednoczonych, który w dniach ostatecznych jednoczy się z papieżem, lecz podobnie jak papieżstwo dochodzi do swego kresu. Organizacja Narodów Zjednoczonych jest siódmym królestwem, ukazany w siedemnastym rozdziale Apokalipsy jako

dziesięciu królów, a konfederacja dziesięciu królów postanawia oddać swoje siódme królestwo bestii papieskiej na jedną symboliczną godzinę.

A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie otrzymali królestwa; lecz otrzymają władzę jako królowie na jedną godzinę wraz z Bestią. Ci mają jeden zamysł i oddadzą Bestii swą moc i potęgę. Ci będą walczyć z Barankiem, lecz Baranek ich zwycięży, bo jest Panem panów i Królem królów; a ci, którzy są z Nim, są powołani, wybrani i wierni. Objawienie 17:12-14.

Tamtych dziesięciu królów przedstawiają wersety trzeci i czwarty, a także historia wlotu i upadku Aleksandra Wielkiego, który w IV wieku wypełnił te wersety. Grecja jest trzecim królestwem w prorocत्वach biblijnych i symbolem smoka, jedną trzecią trójczłonowego sojuszu smoka, bestii i fałszywego proroka. Na krzyżu napis „Król Żydów” został zapisany po hebrajsku, po łacinie i po grecku; reprezentując Żydów, Rzymian oraz resztę tłumów z innych narodów, które były w Jerozolimie na Paschę. Grecy reprezentują smoka, Rzymianie reprezentują bestię, a Żydzi byli fałszywym prorokiem.

Pierwsze cztery wersety rozdziału jedenastego wskazują na koniec ziemskiej mocy Smoka, która uprawia nierząd z władzą papieską, gdy zamyka się czas próby dla ludzkości. Wersety trzeci i czwarty wskazują na ostateczne powstanie i upadek ostatniej manifestacji ziemskiej mocy Smoka. Wersety te nakładają się na ostatnie sześć wersetów, które wskazują na koniec Bestii, która uprawia nierząd z królami ziemi. Początek i zakończenie rozdziału jedenastego ukazują okres, w którym wrogowie Boga dochodzą do swego kresu, nie mając nikogo, kto by im pomógł. Pierwsze cztery wersety, zestawione z ostatnimi sześcioma, w ten sposób niosą symbolikę Dziesięciu Przykazań: tablicy z pierwszymi czterema przykazaniami i tablicy z ostatnimi sześcioma przykazaniami, a zarazem symbolizują próbę poprzez liczbę dziesięć.

Pierwsze cztery wersety przedstawiają początek, który ilustruje zakończenie, a zarazem zakotwicza przesłanie, wskazując, że rozpoczyna się ono w „czasie końca” w 1989 roku. Wersety te obejmują okres od 1989 roku aż do zamknięcia czasu łaski dla ludzi, podsumowując w ten sposób przesłanie ostatnich sześciu wersetów, które stanowią wzrost poznania odpieczętowany w 1989 roku i które identyfikują wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski.

Wersety stanowią proroczy punkt odniesienia, pozwalający rozpoznać, że począwszy od 1989 roku będzie łącznie ośmiu prezydentów, przy czym ósmy będzie z siedmiu poprzednich, łącząc w ten sposób ten fragment z zagadką ósmego, który jest z siedmiu, co stanowi proroczą cechę będącą prawdą obecną w dniach ostatecznych.

Tematem, który można zrozumieć z owych wersetów, jest ostateczne zniszczenie mocy smoka, która dopuszcza się nierządu z nierządnicą z Tyru. Nierządnicą dopuszcza się nierządu ze wszystkimi królami ziemi, lecz tak jak dawna Francja stała się pierworodną Kościoła katolickiego, gdy Chlodwig w roku 496 poświęcił swój tron papieżowi, tak też ziemską bestię ze Stanów Zjednoczonych będzie pierwsza spośród królów, która dopuści się nierządu z nierządnicą przy prawie niedzielnym. Podobnie jak w końcowych sześciu wersetach, tak i w początkowych czterech wersetach zidentyfikowane i podkreślone są wszystkie trzy moce, które prowadzą świat do

Armagedonu, jednak tematem pierwszych czterech wersetów jest moc smoka, reprezentowana przez Grecję i Aleksandra Wielkiego.

Reagan zapoczątkował proces obejmujący ośmiu prezydentów, który doprowadził teraz do ostatniego z tej ósemki. Ósmy prezydent ustanowi obraz bestii i będzie egzekwować prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych, a także wynegocjuje porozumienie stawiające go na czele Organizacji Narodów Zjednoczonych, która w tym właśnie momencie wejdzie w ogólnoświatowy sojusz kościoła i państwa pod pretekstem powstrzymania nasilających się działań wojennych radykalnego islamu.

Przemiana Stanów Zjednoczonych, które są bestią z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy, od bycia szóstym królestwem prorocstwa biblijnego do stania się głową siódmego królestwa prorocstwa biblijnego, przy jednoczesnym dopełnianiu bezprawnego związku z ósmym królestwem prorocstwa biblijnego, jest ukazana od pierwszego wersetu, który wskazuje na rok 1989, poprzez prezydentów prowadzących do prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych, a następnie natychmiast wskazuje na powstającego potężnego króla. Tym potężnym królem jest Trump, przejmujący kontrolę nad Organizacją Narodów Zjednoczonych, którą obecnie demontuje, przygotowując grunt pod swoje żądania.

Druga linia

Wersety od piątego do dziewiątego stanowią pierwszą wzmiankę o bitwie między królami północy a południa oraz punkt po punkcie ją ilustrują; bitwę tę cały rozdział wykorzystuje jako główne prorocze tło. Werset piąty przedstawia temat tego fragmentu.

A król południa będzie potężny, a także jeden z jego książąt; ten będzie potężniejszy od niego i obejmie panowanie; jego panowanie będzie wielkie. Daniela 11:5.

Ptolemeusz I Soter i Seleukos I Nikator są przedstawieni w tym wersecie. Obaj stanowili jedną czwartą „diadochów” (co oznacza „następcę”) królestwa Aleksandra. Seleukos jest pierwszym „królem północy” w rozdziale jedenastym i, zgodnie z pogańskim Rzymem, papieskim Rzymem i współczesnym Rzymem — Seleukos został ustanowiony jako proroczy król północy dopiero po trzech podstawowych zwycięstwach lub przełomowych wydarzeniach: odzyskaniu przez niego Babilonu w 312 r. p.n.e., bitwie pod Ipsus w 301 r. p.n.e. oraz bitwie pod Corupedium w 281 r. p.n.e. Te działania pokonały jego głównych rywali, rozszerzyły jego imperium i ugruntowały jego dominację w regionie.

Druga linia rozpoczyna się od zidentyfikowania królów północy i południa w odróżnieniu od pozostałych następców (Diadochów) podzielonego królestwa Aleksandra. Rozpoczyna się od wskazania, że król północy zostaje utwierdzony w mocy dopiero po trzech podbojach. Następnie, w wersety od szóstego do dziewiątego, w historii zmagania o panowanie, która rozwinęła się po śmierci Aleksandra, wskazuje się okres, który kończy się obaleniem króla północy przez króla południa. Jest to pierwszy z trzech przypadków w rozdziale jedenastym, gdy król południa bierze górę nad królem północy. Stanowią one trzy wewnętrzne świadectwa w obrębie rozdziału, które wyraźnie ustanawiają drogowskazy historii prowadzącej do pokonania króla północy przez króla

południa.

I król południa będzie potężny, a także jeden z jego książąt; ten będzie silniejszy od niego i obejmie władzę; jego panowanie będzie wielkie. A po upływie lat połączą się ze sobą; gdyż córka króla południa przyjdzie do króla północy, aby zawrzeć układ; lecz nie zachowa siły ramienia; ani on się nie ostoi, ani jego ramię; ona zaś zostanie wydana, a wraz z nią ci, którzy ją przyprowadzili, i ten, który ją spłodził, oraz ten, który ją w tych czasach wspierał. Lecz z odrośli jej korzeni powstanie ktoś na jego miejscu, przyjdzie z wojskiem, wkroczy do twierdzy króla północy, wystąpi przeciw nim i zwycięży. Uprowadzi też do Egiptu w niewolę ich bogów, wraz z ich książętami i ich kosztownymi naczyniami ze srebra i złota; i przetrwa więcej lat niż król północy. Tak więc król południa wkroczy do jego królestwa, a potem wróci do swojej ziemi. Daniela 11:5-9.

Historyczne wypełnienie wersetów stanowi wzorzec dla proroczego wypełnienia tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat papieskich rządów, zidentyfikowanych w wersetach od trzydziestego pierwszego do czterdziestego, oraz proroczy wzorzec dla wypełnienia wersetu jedenastego, który po raz pierwszy wypełnił się w 217 r. p.n.e. w bitwie pod Rafią. Ci trzej świadkowie wskazują cechy wojny na Ukrainie, w której Putin, ostatni król południa, zwycięży nad zastępczą armią papieskiego króla północy.

Tematem drugiej linii historii proroczej jest to, w jaki sposób śmiertelna rana została zadana papieżowi w 1798 roku, jak przedstawiają to wersety od piątego do dziewiątego oraz bitwa pod Rafią w wersecie jedenastym. Król Południa, czyli Egipt, jest mocą smoka.

Synu człowieczy, zwróć swoje oblicze przeciw faraonowi, królowi Egiptu, i prorokuj przeciw niemu i przeciw całemu Egiptowi: Mów i powiedz: Tak mówi Pan Bóg; Oto jestem przeciwko tobie, faraonie, królu Egiptu, wielki smoku, który leży pośród swoich rzek, który powiedział: Moja rzeka należy do mnie, i ja ją dla siebie uczyniłem. Ezechiel 29:2, 3.

Trzy ilustracje w rozdziale jedenastym, w których król południa zwycięża nad królem północy, łączą się, by wskazać na ostateczny upadek króla północy w wersecie czterdziestym piątym.

A on rozbije namioty swego pałacu między morzami na chwalebnej świętej górze; lecz dojdzie do swego kresu i nikt mu nie pomoże. Daniela 11:45.

W rozdziale jedenastym są trzy fragmenty, które ukazują, jak król południa pokonuje króla północy, lecz gdy król północy dochodzi do swego kresu i nikt mu nie pomaga, nie jest to tak oczywiste. Ale Apokalipsa wskazuje, że to moc smoka ją obala, pożerając jej ciało i paląc ją ogniem. Gdy na podstawie Apokalipsy rozpozna się moc smoka, możemy dostrzec królów — tożsamyh zarówno ze smokiem, jak i z królem południa — którzy mają obalić króla północy w wersecie czterdziestym piątym. W tym rozdziale są trzej bezpośredni świadkowie, którzy wszyscy świadczą o doskonałym wypełnieniu, ukazanym poprzez powiązanie ksiąg Daniela i Apokalipsy.

Współczesny papieski król północy dochodzi do swego kresu w wersecie czterdziestym piątym, a nikt mu nie pomaga, natomiast Księga Objawienia wskazuje, jak władza papieska dojdzie do swego kresu z rąk mocy smoka.

A dziesięć rogów, które widziałeś na bestii, te zniechęcą i zniszczą nierządnicę, spustoszą ją i obnażą, i zjedzą jej ciało, i spalą ją ogniem. Albowiem Bóg włożył w ich serca, aby wykonali Jego wolę, byli jednomyślni i oddali swoje królestwo bestii, aż spełnią się słowa Boga. Objawienie 17:16, 17.

Dziesięciu królów spala papieskiego króla północy ogniem i pożera jej ciało. Królowie dni ostatecznych są potęgą smoka.

Królowie, władcy i gubernatorzy nałożyli na siebie piętno antychrysta i są przedstawieni jako smok, który wyrusza, aby toczyć wojnę ze świętymi — z tymi, którzy zachowują przykazania Boże i mają wiarę Jezusa. W swojej wrogości wobec ludu Bożego okazują się winni także wyboru Barabasza zamiast Chrystusa. Testimonies to Ministers, 38.

Dziesięciu królów to potęga smoka, która jest także reprezentowana przez królestwo Grecji i Aleksandra. Ci królowie są królami południa, gdyż reprezentuje ich faraon, król Egiptu. Pożrą jej ciało, gdyż są także proroczymi "psami", które Psalmista nazywa "zgromadzeniem niegodziwych".

Bo psy otoczyły mnie; zgraja złoczyńców mnie osaczyła; przebili moje ręce i moje nogi. Mogę policzyć wszystkie moje kości; patrzą na mnie i wpatrują się we mnie. Dzielą między siebie moje szaty i o moją odzież rzucają losy. Psalm 22:16–18.

Papiestwo jest królem północy w wersecie czterdziestym piątym, a papiestwo jest reprezentowane przez Izebel w kościele w Tiatyrze.

Lecz mam nieco przeciw tobie, że pozwalasz tej kobiecie Jezebel, która nazywa siebie prorokinią, nauczać i zwodzić moich sług, aby popełniali nierząd i jedli rzeczy ofiarowane bożkom. I dałem jej czas, aby się upamiętała ze swego nierządu; lecz nie upamiętała się. Oto rzucę ją na łożo, a tych, którzy z nią cudzołożą, wtrącę w wielki ucisk, jeśli się nie upamiętają ze swoich uczynków. Apokalipsa 2:20-22.

Wyrok na Izebel zostaje wykonany, gdy zostaje pożarta przez psy.

A o Izebel także rzekł Pan, mówiąc: Psy pożrą Izebel przy murze Jizreel. 1 Księga Królewska 21:23.

Psy to pogański Rzym, moc smoka, bo to pogański Rzym ukrzyżował Chrystusa.

W cierpieniach Chrystusa na krzyżu wypełniło się proroctwo. Wieki przed ukrzyżowaniem Zbawiciel przepowiedział, jak zostanie potraktowany. Powiedział: "Otoczyły mnie psy; zgromadzenie niegodziwych mnie osaczyło; przebodli moje ręce i moje nogi. Mogę policzyć wszystkie moje kości; patrzą na mnie i wpatrują się we mnie. Dzielą między siebie moje szaty, a o moją szatę rzucają losy." Psalm 22:16-18. Proroctwo dotyczące Jego szat zostało wypełnione bez rady ani ingerencji ze strony przyjaciół lub wrogów Ukrzyżowanego. Jego odzienie dano żołnierzom, którzy umieścili Go na krzyżu. Chrystus słyszał spór mężczyzn, gdy dzielili między siebie szaty. Jego tunika była tkana w całości, bez szwu, i powiedzieli: "Nie rozdierajmy jej, lecz rzućmy o nią losy, czyja ma być." Pragnienie wieków, 746.

Dziesięciu królów, którzy są psami, którzy są zgromadzeniem niegodziwych, którzy są Grecją i Egiptem, także spalą nierządnicę ogniem.

A córka kapłana, jeśli splami siebie nierządem, hańbi swego ojca: zostanie spalona ogniem.
Księga Kapłańska 21:9.

Dziesięciu królów spaliło nierządnicę ogniem, bo podaje się za kapłankę, ale jest nierządnicą.

I stanie się w owym dniu, że Tyr będzie zapomniany przez siedemdziesiąt lat, według dni jednego króla; po upływie siedemdziesięciu lat Tyr zaśpiewa jak nierządnica. Weź harfę, obchodź miasto, ty nierządnico zapomniana; zagraj wdzięczną melodię, śpiewaj wiele pieśni, aby o tobie pamiętano. I stanie się po upływie siedemdziesięciu lat, że Pan nawiedzi Tyr, a on powróci do swojej zapłaty i będzie uprawiał nierząd ze wszystkimi królestwami świata na obliczu ziemi. Izajasza 23:15–17.

W wersetach 5–9 oraz 31–40 znajdujemy świadectwo, że papieństwo dobiega swego kresu z rąk potęgi smoka. Zasada ta znajduje obecnie swoje wypełnienie w wojnie na Ukrainie. Ci trzej świadkowie informują nas, że gdy w wersecie 45 król północy dojdzie do swego kresu, a nikt mu nie pomoże, smok pożre jej ciało i spali ją ogniem. Na podstawie trzech świadków motywacja działania smoka będzie obejmować złamany traktat.

W wersetach 5–9 druga wojna syryjska zakończyła się traktatem w 253 r. przed Chr. Wojna rozpoczęła się w 260 r. przed Chr., a po siedmiu latach trwania drugiej wojny syryjskiej zawarto traktat pokojowy przez to, że król południa dał swą córkę królowi północy, aby ten ją poślubił i aby pokój został zapewniony przez sojusz małżeński. Siedem lat po tym małżeństwie, w 246 r. przed Chr., król północy odsunął południową małżonkę i przywrócił swoją pierwotną żonę, którą odsunął, gdy poślubił egipską księżniczkę. Motywacją króla południa do najazdu na królestwo północy i pojmania króla północy było zerwanie traktatu.

Złamany traktat stanowił typ złamanego Traktatu z Tolentino z 1797 r., który dostarczył Napoleonowi motywacji do wzięcia papieża do niewoli w 1798 r., tak jak Ptolemeusz uczynił to z Seleukosem w 246 r. p.n.e. Gdy Ptolemeusz III powrócił do Egiptu po zwycięstwie nad północnym imperium Seleucydów Seleukosa II, przywiózł z powrotem tak wiele skarbów, że Egipcjanie nadali Ptolemeuszowi III tytuł „Euergetes” (co znaczy „Dobroczyńca”) za przywrócenie po wielu latach ich „uwięzionych bogów”.

Ale z odrośli jej korzeni powstanie ktoś na jego miejscu, który przyjdzie z wojskiem, wkroczy do twierdzy króla północy, wystąpi przeciw nim i zwycięży. Zabierze też do Egiptu ich bożków wraz z ich księżętami, a także kosztowne naczynia ze srebra i złota; i przetrwa dłużej niż król północy. Daniela 11:7–8.

Gdy Napoleon w 1798 roku pojmał papieża, ograbił skarbcę Watykanu i wywiózł je do Francji, co zostało typologicznie prefigurowane przez Ptolemeusza III, który zabrał skarby, a także uprowadził Seleukosa II do Egiptu, gdzie Seleukos II zmarł wskutek upadku z konia. To prefigurowało oderwanie przez Napoleona w 1798 roku papieństwa od bestii oraz śmierć papieża w 1799 roku. Papieństwo w siedemnastym rozdziale Apokalipsy jest niewiastą, która dosiada bestii, a

klęska, pojmanie i następnie śmierć Seleukosa wskutek upadku z konia typologicznie przedstawiają działanie Napoleona polegające na odebraniu władzy świeckiej papieżowi (symbolizowanej przez bestię w siedemnastym rozdziale Apokalipsy).

Tak więc uniósł mnie w duchu na pustynię: i ujrzałem kobietę siedzącą na szkarłatnej bestii, pełnej bluźnierczych imion, mającej siedem głów i dziesięć rogów. ... I anioł rzekł do mnie: Dlaczego się zdumiałeś? Powiem ci tajemnicę kobiety oraz bestii, która ją niesie i ma siedem głów i dziesięć rogów. ... A kobieta, którą widziałeś, to wielkie miasto, które panuje nad królami ziemi. Objawienie 17:3, 7, 18.

Wersety od piątego do dziewiątego wprowadzają wojnę między królem północy a królem południa w rozdziale jedenastym. Werset piąty stanowi podstawę do utożsamienia Rzymu z królem północy, gdyż wskazuje, że król północy miał podbić trzy obszary geograficzne, zanim objął niepodzielne rządy. Wersety te dostarczają proroczej struktury, która wyznacza okres, w którym król północy panuje, lecz dochodzi do swego kresu. To właśnie jest podstawowe założenie i obietnica rozdziału jedenastego. Tematem tej linii jest śmiertelna rana papieskiego króla północy, albo jak stwierdza werset czterdziesty piąty: "dojdzie do swego kresu, a nikt mu nie pomoże". Ta prawda jest prawdą na czasie w dniach ostatecznych.

Będziemy kontynuować w następnym artykule.